

Животът в България е хубав, ама нещо трябва да се промени**Теменужка, 1961 г.**

Казвам се Теменужка Методиева Борисова и съм от град Дупница. Родена съм 61 – ва година на 11 юли, и от 76 година съм тук женена на 01. януари. 32 години откакто съм тук в Радомир. Имам 4 внучки, 2 дъщери женени и 1 синче. Моят съпруг е от тук, от Радомир. Запознах се с него в Дупница, той беше при сестра си и запознахме се. Аз бех много малка, на 14 години навършени. Той е 56 набор, той се казва Румен Найденов Борисов. Как да ти кажем миличка, до сега немахме никакви проблеми. Три деца съм изучила сама, без свекърва, без свекър. Аз що се ожених, мина се, не мина се, татко почина. След това големият ми син, като се роди, свекър ми почина, и така свекърва ми беше болна, майка ми беше болна, и аз се справих с трите си деца. Децата ми пораснаха, аз работех в Тубения завод след това работих към Червена могила. Също съм работила в Пирогов, в Първа травматология, като санитарка. И те така живота подреден всеки ден, минават дните и ние си старееме, не усещаме. Мъжът ми в момента е каруцар. Той си е инвалиден пенсионер с първа група. Като се оженихме, правихме сватба. Ох, ... сватбата немам думи. Седмица имах сватба. Като ми почна сватбата от петък, та до четвъртък е свършила на палатка. Ама това беше преди години. Четвъртък свойте само се събрахме, аз не бях в бяла рокля. Първо на първо бех в шалвари, след това бех в розова рокля булчинска. Къна ми сложиха с роклята, след това, но преди къната, на баня ходихме, и в неделя почна сватбата. Как да ти кажа миличка, беше хубаво. Времето си минава и от мъжа ми съм много доволна. Въпреки че той е инвалиден, до сега много големо разбирателство имаме с него. Много ми помага в много неща. Той беше много хубав, като се запознахме, и аз бех хубава. Сега съм вече бабичка на 4 внучета, не може да се оплаквам, добре стоят нещата. Едната ми дъщеря е женена в Батановци, а другата със зет ми

работят в Гърция. Децата тука ги чувам, те са тука в тая детска градина „Слънце”. Благодарна съм на госпожата, на госпожа Скрименова. Тя ми познава децата, и моите деца са идвали при нея. За сега искам да кажа, че съм доволна и от госпожите и от живота си, въпреки че живота е много труден. Ако можех да върнем времето назад, на младите ми години, пак си бих избрала същия съпруг. Като се оженихме, майка ми и татко ми не знаеха, че ще се женим. Защото аз избегах. Едно време така се правеше. Те много се притесниха. Ама като се ожених, они вече не знаят вече накъде се намирам. Подразбрали отгук и там, и се натовариха на четири коли и дойдоха. Обаче, аз като дойдоха вече е свършено. Дойдоха да видят как стоят нещата, къде се намирам, нали като всеки един родител. Тука всички близки сложиха маси, веднага ядене, пиене. Тогава всичко работеше и имахме пари, не е като сега. Сега живеем в апартамент, купен, и децата ми си живеят всеки поотделно. И те това е миличка.

Моят живот като на лента. Мъчила съм се много с три деца, ама се справих. Справих се с живота. Сега помагам на децата с каквото мога. Аз съм неграмотна. Детството си изкарах в град Сандански. Щото там имах сестра, големата. Помагах и, изгледах и децата. Таман майка ме записа да ходим на училище, дойде кака, почна да реве, нема кой да и чува децата. Само една седмица съм ходила на училище, две. И съм ходила там при нея. Тя на работа, аз и чувах децата. Та те така или иначе от маненка се разправям с дечица. След това се прибрах на 12 години в Дупница и започнах на снахите ми да помагам за децата. Дойде къравата неделя и дойдох у Радомир. Но съм доволна от моите близки. Грижиха се добре за мене. Обичаме да се събираме и сега и преди. Много обичаме Нова година, Василица и Гергьовден. Всичките празници ги почитат ромите, но типичния ромски празник, миличка, е Василица. Ние сме си християни, вярвам също и на Господ. Благодарна съм му за всичко. Ходим на черква. Нашата черква

е евангелистка, и съм много доволна. Он е един Бог насекъде, и по – добре е да верваме в него, оти он че ни помогне.

Вярата помага на всичко. Благодарна съм. Бог не ни изоставя за нищо. Примерно, ако сега немам пари, случват се тия неща, мойте духовни сестри ще ми услужат.

Животът в България е хубав, ама нещо требе да се промени. Преди си имаше работа, живота си беше по друг. Сега немането ни умори. Много е труден живота. За мене е много труден. Ама беше хубав. Бех млада и беше хубаво. Аз вярвам, че пак че се справиме.